

Sygn. akt I CSK 744/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa M. K. i P. K.
przeciwko K. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt I ACa 1123/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 2.700,00
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie M. K. i P. K. skierowali do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 29 grudnia 2020 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 października 2019 r., wydany w sprawie przeciwko K. K. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Skarżący dostrzegli potrzebę wykładni art. 60, art. 471, art. 636 § 1 w zw. z art. 656 § 1 k.c. W ich ocenie problemy z wykładnią przepisów prawa, sprowadzają się do kwestii analizy i oceny prawidłowości dla zastosowania przepisów, stanowiących, podstawę uznania odpowiedzialności dłużnika - wykonawcy w ramach umowy o roboty budowlane, za wyrządzoną przez siebie, w związku z niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem, szkodę majątkową, a także przepisów stanowiących podstawę odstąpienia od umowy i konsekwencji wynikających ze złożenia odstąpienia od umowy. Ponadto powodowie wskazali na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy wielokrotnie już podkreślał, że powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. m.in. postanowienia SN z 20 stycznia 2022 r., I CSK 790/22; z 30 listopada 2021 r., IV CSK 104/21; z 17 czerwca 2021 r., V CSK 21/21).

Skarżący nie uczynili zadość temu wymaganiu. Zdefiniowali jedynie, czego dotyczy dostrzeżony przez nich problem, nie powiązując go ze stanem faktycznym sprawy, ani nie wskazując, na czym polegają możliwe rozbieżne sposoby dokonywania wykładni wymienionych przepisów. Nie poparli też swojego wyводу argumentami pochodzącymi z orzecznictwa lub doktryny prawa. Należy przy tym podkreślić, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią jednostkę redakcyjną odrębną od uzasadnienia zarzutów. Wniosek

o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu w składzie jednoosobowym, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania w składzie trzyosobowym, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. np. postanowienia SN z 23 sierpnia 2022 r., I CSK 2989/22; z 30 czerwca 2022 r., I CSK 2169/22 oraz z 8 lutego 2022 r., III PSK 150/21).

Z kolei powołując się na oczywistą zasadność skarżący powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, a zatem oczywistego naruszenia prawa widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe, niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa. (zob. np. postanowienia z dnia 23 grudnia 2021, I CSK 142/21; z dnia 22 grudnia 2021, II CSK 390/21; z dnia 9 grudnia 2021, IV CSK 365/21 oraz z dnia 26 listopada 2021, III CSK 119/21 – niepubl.).

W niniejszej sprawie skarżący w ogóle nie przywołał argumentów na poparcie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi.

Na marginesie należy zaznaczyć, że te same argumenty nie mogą dotyczyć zarówno skomplikowanego problemu prawnego, przedstawionego jako zagadnienie prawne, jak i dowodzić oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisu prawa o jednolitej wykładni. Ten sam problem nie może być bowiem jednocześnie tak złożony, że wymaga to interwencji Sądu Najwyższego i tak oczywisty, że z jego rozpoznaniem poradzi sobie sprawnie przeciętny prawnik (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt

6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[as]